

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Texty zaslané do literární soutěže pořádané společností Balónek

Kamarádství nezná hranic

Markéta Tkacziková, 7. C

Kamarádství je těžké popsat. A to nejen proto, že je to něco, co nevidíš a jenom ho cítíš, ale protože ho každý vnímá jinak. Pro někoho je to něco víc než jen cit k druhé osobě. Je to vztah, který nechce zničit a snaží se ho udržet. Někdy si tím ale sám škodí. Kamarádství není vztah, který máš mít úplně všude – třeba v rodině ke své matce či otci taky necítíš jen přátelství, ale chováš si k nim respekt a hlavně lásku. Víš, že bys je nezradil ani v té nejtěžší chvíli. Tím nechci říct, že kamaráda klidně můžeš zradit, ale neměl bys k němu mít vztah, když víš, že ho máš na prvním místě, a to i před rodinou. Kamarádství bys neměl upřednostňovat před sebou – neměl bys ses zanedbávat, jen abys někomu dokázal, že jsi správný člověk, každý by to na tobě měl poznat sám bez tvé pomoci. Složitě je najít osobu, které můžeš věřit. Neměl bys začít věřit každému, koho potkáš, protože ti přišel sympatický. Když člověka znáš dost dlouho na to, abys odhadl reakci na to, co mu řekneš, nebo na to, co uděláš, když se ti svěří s tím, jaký má na něco názor a ve všem se shodnete, tak víš, že mu můžeš věřit. Nikdy si nemůžeš být úplně jistý, komu kromě někoho z rodiny se můžeš svěřit i s tím nejmenším tajemstvím, které máš, ale to velké by sis měl radši nechat jen pro sebe.

Někdo kamarádství vnímá tak, že by mělo být dlouhé a někdo zase chce, aby bylo krátké. V tom dlouhém jde o to, že někdo nechce být sám, chce být s někým, s kým si bude dobře rozumět. V tom krátkém někdo chce někoho, s kým by mohl trávit čas, aby

nepůsobil na okolí zvláště, nebo aby se nenudil, nebyl sám, nebo si mohl připadat ve společnosti jako vůdce.

Já jsem měla kamarádku, kterou jsem správně neodhadla, a tím jsem si prošla vlastně takovou zkouškou. A i když ona zradila mě, já to brala jako velkou zradu ve mně. Kdybych si tím ale neprošla, věřila bych každému, a to by bylo špatně. Navíc, kdybych se potom zastavila a nešla dál, připravila bych se o nové krásné věci, co mě ještě čekají.

Já chtěla kamaráda, kterému můžu věřit, nemusím se s ním bát mluvit o různých věcech, nebude na mně hledat chyby a nebude mě považovat za divnou jenom proto, že dělám něco jinak, než by on chtěl. Já bych kamarádovi nevyčítala to, že je jiný než ostatní (kvůli barvy pleti, jeho řeči a kvůli toho, jestli je nějak nemocný), aspoň bych věděla, že je originál. Každý chce, aby byl jeho kamarád jiný, třeba akční, milý, chytrý nebo starší, hezký či populární. Díky tomu, že chce každý kamaráda jiného, není nikdo sám. Protože kdyby každý chtěl po kamarádovi to samé, tak ti, co by se chovali jinak, by zůstali sami (ani oni sami mezi sebou by se nechtěli bavit, protože by nesplňoval ničí požadavky). Kamarád by si neměl stěžovat – měl by si uvědomit, že máš svých starostí dost. Něco jiného je, když se mu sám nabídneš, že si ho vyslechneš, protože vidíš, že ho něco trápí.

Každý by si ale měl uvědomit, že kamaráda si nekoupí, ale jediné získá. Ale ne dary, sliby, dohodou, ale stejným humorem, stejnými pocity a pohledem na různé situace. A i když je někdo na pohled sympatický a hezký, když ho poznáš lépe, můžeš zjistit, že je úplně jiný, než bys do něj řekl. Nejlepší je se s tím člověkem poznat.

Podle mě je kamarádství to, když i v těžké chvíli máš někoho, kdo ti pomůže, když máš někoho, kdo ti nelže jenom proto, že něco chce, když se ani v jiném prostředí necítíš, že tam nepatříš, když ti nechybí někdo, kdo se tě vždy zastane nebo ti nedělá něco, co nemáš rád, protože ví, co si k tobě může dovolit. Jestli kamarádství nezná hranic, nevím, ale myslím si, že když se někdo ocitne mezi lidmi, co jsou výrazně proti němu a jsou schopni mu i ublížit a ostatní (jeho přátelé) se nezaleknou a zastanou se ho, tak už podle mě to kamarádství hranice nezná. Obětovat se pro někoho jen proto, že vidím, že má potíže, je doopravdy krásné. A kdybychom k té dané osobě neměli žádný vztah, mohli bychom se leknout a utéct. Podle mě je tedy kamarádství, které nezná hranic to, když se pro toho druhého nebojíš riskovat, jít do toho i na vlastní nebezpečí. A proto je dobré mít přátelé. Abys i tam, kde nemáš rodinu, nebyl sám.

I nejlepší kamarádi se občas pohádají

Veronika Nohelová, 6. B

Kamarádství je pevné a nekonečné pouto mezi dvěma nebo vícero lidmi. Kamarádství je zcela důvěrný vztah. Kamarád vás rozesměje nebo s vámi dokáže soucítit. V tomto vztahu byste se měli cítit zcela bezpečně, nepřetvařovat se, nebát se dát najevo své emoce. Smysl přátelství je založen na důvěře nikoli na lhaní urážení nebo tlačit na druhého a domáhat se jeho pozornosti. Je to prostě a jednoduše čistá důvěra, nic víc, nic míň. Vlastně každý vztah je založen na důvěře. Já sama mám přátel dost. A myslím, že ty kolektivy „kámošů“ jsou moc fajn. A zažívám s nimi spoustu věcí a hlavně emocí a za nic bych ty zážitky s nimi nevyměnila.

Musím uznat, že i ti nejlepší kamarádi se občas pohádají. Ale i přes tyhle malé hádky by opravdoví přátelé měli držet při sobě. V životě zažijeme spoustu emocí, ať už dobrých, nebo zlých. Ale tak je to i s přáteli, jak už jsem říkala, i ti nej, nej, nej kamarádi se občas pohádají, a důležité je se v takových situacích zamyslet nad tím, co jste s ním prožili, jak se k vám chovali a jak se navzájem vnímáte.

Pokud opravdu zjistíte, že na vás ten člověk tlačí a mermomocí vyžaduje vaši pozornost, zvážila bych, jestli si s ním nepromluvit. Váš kamarád by měl znát hranice, neurážet vás, nelhat, nekřičet na vás, ale kdybych měla tyhle věci vyjmenovat všechny, byla by to moc dlouhá úvaha. Každopádně i já jsem zažila falešná přátelství. Ale věřte mi, že podle mých zkušeností je přátelství dlouhá cesta, někdy i boj.

Mám jednu kamarádku, Pepi se jí říká, bavíme se spolu už od školky, momentálně máme dobrý vztah, ale abychom přišly na to, že jsme dobré kámošky, jsme si musely projít dlouhou cestou plnou pochyb, hádek a usmiřování. Bylo to pro nás těžké, ale nakonec jsme došly na konec a odměna za tu dlouhou cestu bylo poznání. Ano, zjistily jsme, že bude lepší, když budeme držet všechny dívky při sobě, a věřte mi, že v naší životní situaci se nám to bude hodit jako sůl.

A má poslední rada na závěr – na pohlaví vzhledu ani národnosti člověka nezáleží. Jestli jste si s někým vzájemně sympatičtí a chcete se přátelit, udělejte to, protože v životě potkáte spoustu lidí, přátel, ale opravdu pravého přítele potkáte jen zřídka kdy.

Kamarádka z Řecka

Tereza Doleželová, 7. B

Pravé kamarádství je velmi důležitá věc v každém životě. Bohužel se někdy stává, že na to někdo štěstí nemá.

A jeden případ vám povím. V České republice ve městě Olomouc žila 14letá dívka jménem Elizabet. Elizabet celý život trápilo to, že si nemohla najít nejlepší kamarádku, která by byla stále po jejím boku. Jí to samozřejmě mrzelo a každý večer v posteli přemýšlela nad tím, jak si někoho takového získat. Elizabet byla člověk, který měl problém se zapojit do kolektivu kvůli své stydlivé povaze. Ale také naopak, byla na všechny strašně hodná, a také byla velice chytrá. Jejím koníčkem bylo se na soukromých hodinách učit hovořit řecky. Jejím přáním už od mala bylo letět se podívat na týden do Řecka. Ale bránili jí v tom její rodiče, kteří byli zaneprázdnění prací.

Jednoho večera Eli nad tím vším až moc přemýšlela a v tom ji napadlo a vykřikla: „Mám to! Pojedu do Řecka a splním si svůj sen!“ V tu chvíli rozbila svou pokladničku a začala počítat peníze na letenky a ubytování. Poté si sedla ke svému počítači a zarezervovala si letenky a hotel. Odlet měla hned dva dny na to. Ráno byla celá natěšená a volala babičce, se kterou se domluvila, že bude před rodiči, kteří neví, kam doopravdy jde, předstírat, že Elizabet bude ten týden u ní. Sbalila si kufr, do kterého také dala cestovní pas a také peníze, a potají ho naložila babičce do auta, která jí čekala před domem, aby ji odvezla na letiště. Rozloučila se s rodiči, nastoupila do auta a už to začalo. Byla celá nadšená, že si konečně plní svůj sen.

Po pár hodinách konečně doletěla na místo. Dojela na hotel, ubytovala se, vybalila si věci a najednou uslyšela klepot na dveře. Šla otevřít a ve dveřích stála mladá slečna, která na Elizabet začala mluvit řecky. Prý hledala někoho, kdo jí ukáže cestu na večeri, protože její rodiče odjeli na schůzi, a ona neví, kam má jít. Elizabet teď využila svou řečtinu a domluvila se s ní, že to půjdou hledat společně.

Po cestě na večeri se seznámili. Dívka se jmenovala Alisa a bylo jí také 14 let. Povídaly si a povídaly, až si Elizabet v duchu řekla: Konečně jsem si našla někoho, s kým si rozumím a cítím se s ním dobře.

Celý ten týden byly spolu. Chodily společně k moři, na výlety po památkách, smály se spolu a bylo jim spolu jednoduše příjemně. Eli byla strašně ráda, že si konečně našla svou blízkou kamarádku.

Týden uběhl strašně rychle a přišel den, kdy se musely rozloučit, a Elizabet odjet zpět do České republiky. Trápilo ji, že musí Alisu opustit, ale domluvily se, že stále spolu budou telefonicky na dálku v kontaktu. A to se také stalo. Nikdy se ale nestalo, že by si ty dvě přestaly psát. Psaly si každým dnem, a i když to bylo pouze telefonicky, tak se jejich kamarádství nikdy nerozpadlo.

Elizabet měla konečně svou nejlepší kamarádku, kterou potřebuje každý.